Enderrock | Ariadna Oltra | Actualitzat el 07/11/2018 a les 20:30

Endreça, per Ariadna Oltra

La periodista ens parla de la dificultat de trobar la música adequada per a com ens sentim en certs moments | "Passen els minuts i neguitejo. I si no trobo la cançó? Els sentiments em bullen"

No sé quina música posar-me. No sé com estic. Si trista, si tinc por, ràbia... o de tot una mica. Surto d'una entrevista amb una dona que ha patit violència masclista i no estic bé. M'ha trencat esquemes, un cop més, una trobada amb una dona que ho ha viscut. I que ha decidit explicar-ho. Explicar-m'ho. Reviure-ho. Ell va acabar a la presó, condemnat.

Acostuma a ser excitant no saber quina música escoltar, perquè em fa descobrir i descartar, vibrar de nou, certificar que només he escoltat i sentit una petitíssima part de la música que es compon, que s'escriu. Aquí, allà, lluny, al pis de sota. Però avui no em sento gens així. Voldria no haver de triar, no haver de buscar, que algú premés el *play* i les notes entressin per la vena i m'inundessin i m'ajudessin a mirar-me a dins. A entendre'm. A entendre el món que acabo de sentir, la vida que m'acaben d'explicar. La violència que amenaça mort, és a dir, tota violència.

He fet uns quants quilòmetres amb cotxe per trobar-me amb ella, sense càmera. Per coneixe'ns. Estem preparant un documental sobre el tema, que avui és actualitat i demà també, però que no sempre surt a les portades de diaris ni és titular *prime time*. És un vespre de juny -el dia s'allarga- i tinc encara una horeta ben bona al volant per arribar a casa. I necessito ajuda per calmar l'ànima. Podria trucar a algun amic, a alguna amiga. A algú de l'equip. Però no ho faig. No sabria què dir-los.

Entro al cotxe, m'assec i abans d'arrencar agafo el mòbil amb la mà dreta: inquiet, el meu polze busca i rebusca amunt i avall. Endavant i enrere per les llistes de reproducció. I no troba. I no trobo. Provo amb algun solo de piano de **Chilly Gonzales**. M'he equivocat, no toca ara això. Tampoc **John Coltrane**. Passo al soul. Soul? Tampoc. Ni **Muse**. Ni l'**Anna Roig**. Ni en **Dausà**. Ni *The Wall* (Capitol, 1979). Divago. Provo amb **Mayte Martín**. Amb l'"Al·leluia" de **Roger Mas** amb **Bikimel**. També arrenco el "Lili Marleen" de la **Rossell**. *Stop*. Res. Passen els minuts, neguitejo. I si no la trobo? I mentrestant els sentiments em bullen. I el polze es mou. Aixeco els ulls de la pantalla i miro el rellotge. Han passat 8 minuts. Faré tard i no veuré els nens abans que es posin al llit. Però necessito aclarir-me.

Està demostrat que regula emocions, que és capaç de transportar-nos. Tots sabem la cançó que ens posa de bon rotllo, la que ens fa companyia una tarda melancòlica o la que ens ajuda a passar un dol. La que ens dona energia per pujar un cim, la que ens fa ballar. És un saber intuïtiu, un coneixement acumulat al llarg dels anys, que és una brúixola sonora i emocional. Però avui la intuïció em falla. No sé com mirar-me a dins. Un simple ritme de cops de dit damunt la taula, un taral·lareig més o menys aconseguit, una melodia rememorada en silenci, un compàs que ressona a dins. I quina sort de la memòria, del record de les notes sentides, que m'ha gravat al llarg dels anys els camins de sortida a la tristesa, a la incomprensió o senzillament m'ha donat la clau per entendre.

I de cop m'adono del que em passa: no vull gastar minuts a veure què és el que sento, no vull saber com estic, no vull entendre què he entès, no vull saber què m'ha remogut. Engego, desaparco. No és fins que entro a l'autopista que hi veig clar. Just passo per una àrea de servei. Entro, paro. Agafo el mòbil. La tinc. Em té. Em sé. M'entenc. I llavors, m'endreça.